

PRESENTACIÓ

M'agrada molt presentar persones o obres importants perquè sempre hi ha alguna engruna d'honor que va a parar al presentador; en aquest cas, però, encara m'agrada més d'estar escrivint aquestes ratlles per una raó molt senzilla. Una servidora, que és filla del rovell de l'ou de la Barcelona vella, sempre s'ha delit per un cert tipus de perifèria pancatalana; excuso dir-vos quina satisfacció tinc de poder apadrinar aquest volum que proclama la constitució de l'eix Girona-València, en ocasió d'un just homenatge que la Universitat Autònoma de Barcelona i el Col·legi Universitari de Girona tributen al nostre Joan Fuster.

Els cinc articles que apleguem en el present tom procedeixen de les sessions acadèmiques que es van celebrar el mes d'octubre de 1984 a Barcelona, a Bellaterra i a Girona arran de les investidures de Doctor *Honoris Causa* de l'escriptor de Sueca per les Universitats barcelonines. L'acompanyament literari de dues de les millors veus poètiques del nord i del sud del domini lingüístic, Narcís Comadira i Vicent Andrés Estellés, sabrà contrarestar tanta erudició i tanta serietat amb un toc de *gallardia*, que deia Ramon Vidal de Besalú.

En qualsevol cas, el que ens interessa als universitaris és precisament l'aspecte científic dels articles que hem recollit, i ens interessa pel que té d'útil per als professionals de la llengua i de la literatura catalanes i també pel que té d'emblemàtica aquesta utilitat. Ens agrada poder mostrar amb aquesta publicació que ens sentim deixebles de la línia de política cultural de Joan Fuster, la qual proclama que la regionalització de la cultura catalana és un dels pitjors perills que la sotgen. Ens apuntem, doncs, des del Col·legi Universitari de Girona, a la lluita contra aquesta regionalització posant-nos al dia de les investigacions de Joan Fuster sobre el segle XVI valencià i assabentant-nos de les grans línies de la problemàtica actual de la llengua i la literatura en aquella latitud.

El lector trobarà, doncs, en aquesta petita antologia d'erudició valenciana moderna, dues aportacions puntuals i substancials de Joan Fuster a l'estudi de la vida cultural del cinc-cents de la capital del Tàuria. En tots dos casos Fuster tria uns quants testimonis erudits agrupats entorn de dos temes: l'ús del terme "llemosí" per a designar el català i les edicions d'Ausiàs March; en tots dos casos va trenant les seves observacions fins que ofereix ben nítida la imatge d'allò que ell mateix en altres ocasions ha anomenat "dimissió" cultural dels valencians pel que fa a la llengua i a la tradició pròpies. Potser un dels punts més importants de les anàlisis de Fuster contingudes en aquests seus treballs és el que fa referència al concepte de llengua literària que utilitzaven els escriptors valencians que, al llarg del XVI, arraconaven progressivament l'ús escrit del català literàriament treballat.

Josep Iborra, per la seva banda, un autèntic especialista en l'obra de Fuster, com ho mostra el seu *Fuster portàtil* (València, 1982), situa el de Sueca al lloc que li correspon dintre de la tradició assagística catalana; Iborra, d'alguna manera, ens explica Fuster als del Principat com una cosa tan nostra com valenciana, com un fenomen cultural només descriptible des d'uns paràmetres que ens són comuns.

Jaume Pérez Montaner i Vicent Pitarch, finalment, dibuixen per a nosaltres el quadre de conjunt que necessitem per a comprendre l'ambient cultural del País Valencià dels nostres dies. Més esperançat el primer, més durament crític el segon, tots dos tenen molt a dir al lector geogràficament allunyat del món que evocuen.

Comptem, doncs, amb un homenatge gironí a Joan Fuster que és una eina de treball per a universitaris: això és exactament el que necessitem. Us ho diu qui signa, amb el sentit pràctic que ha heretat d'aquell carrer de la Princesa barceloní de russinyolesca memòria.

LOLA BADIA